

Husův dům Hvozdnice, neděle 8. ledna 2017

text kázání (far. Vendula Glancová)

Intr. Ž 29, píseň, modlitba, čtení Mt 3,13-17, píseň

„Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého ducha, aby vyhlásil soud pronárodům. Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy. Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná. I ostrovy čekají na jeho zákon. Toto praví Bůh Hospodin, který stvořil nebesa a roztáhl je, zemi překlenul i s tím, co na ní vzchází, jenž dává dech lidu na ní a ducha těm, kdo po ní chodí: „Já, Hospodin, jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě. Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám. Hle, už nastalo, co bylo na počátku, teď oznamuji nové věci. Dříve než vyraší, vám je ohlašuji.“ Iz 42, 1-9

"Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí". Bratři a sestry, pokoušela jsem se odvodit z dostupných informací, zda do výšky 6 m dorůstající rostlina s 20-40 kolénky má tendenci, pokud fouká vítr, se spíše ohnout, nebo zlomit. Proč je to důležité vědět? Protože my jsme tou třtinou - a silné poryvy událostí života nebo světa nás - pokud jsou opravdu silné - buď ohýbají, anebo lámou. A text nám - v souvislosti s naší vírou - klade otázku, jak těmto poryvům odoláváme. Dalším silným obrazem je u Izajáše doutnající knot. Dnes se tomuto jevu říká vyhoření. Ale také každá situace, kdy něco skomírá, kdy vnitřní plamen a síla slábnou - a hrozí, že to, co původně hořelo silným plamenem - víra, láska, naděje - že to zhasne docela. A bude tma. V srdci, v duši, ve světě. Tak se na oba obrazy podívejme.

Třtina roste rovně a vyháší stéblo do výšky. Je naplněna sacharózou, glukózou, fruktózou - její užitek, až vyroste a bude sklizena, bude veliký. Pěstuje se na plantáži ve společnosti tisíců jiných stébel. A to je náš svět, naše společenství, naše rodina a církve, to jsme my lidé. Jsme zasazeni v tomto světě majitelem plantáže s tím záměrem, aby užitek z našeho růstu - individuálního i společného - byl mnohý. Abychom osladili někdy hořké okolí. A tak třtina roste - a náhle se stalo něco, co jedno stéblo nalomí. Ne pouze ohně - ale nalomí. I když - co je horší...? Otázka je, co se stalo, že jedno stéblo je nalomené? Nebo snad přišla vichřice na celou plantáž? Myslím si, že ne, že šlo o nějakou lokální událost na plantáži: a teď - v jejím středu - nebo na okraji? Byl to vítr, který zadul tak silně, že jedno stéblo nebo několik čtverečních metrů neodolalo? Byl to člověk, který zdupal několik travin s tím, že si šel uříznout - nakrást- pár kousků pro sebe, jako to děláme v létě s kukuřicí...? Co se stalo? Co se té třtině stalo, že je nalomena, jinými slovy velmi vážně zraněna...? Pravděpodobně odumře, zahyne, a bude po užtku, pro který tu měla růst.

Bratři a sestry, domnívám se, že nalomení, po kterém z třtinového stébla uniká rychle život, protože sklizená třtina je do 24 hodin zkažená a nedá se použít, je těžším zraněním, než ohnutí. I když i to je vážná věc. Pokud rostlině brání v růstu nějaká překážka, rostlina se přizpůsobí - ohně, pokříví - a roste dál. Pokud nám v životě brání něco velmi silně v růstu, je v nás pořád síla, která si najde cestu, aby to, co je živé, mohlo růst a sílit. Jen v trochu jiném tvaru, než byl původní záměr. Žijeme, dokonce vnitřně rosteme, ale jsme nějak ohnuti. Jsme vlastně také zranění. Jen nezemřeme. Ohýbat může člověka mnoho věcí a tlaků, každý máme zřejmě nějakou zkušenost. Některá ohnutí jsou velmi vážná, ale třtina z našeho textu je na tom opravdu zle, protože jí hrozí, že zemře. Je tam ale ta zajímavá drobnost - jde o nalomení. Když je člověk nalomený, je v situaci rozhraní - rozhodnu se tak, nebo tak, budu už si úplně zoufat - nebo budu ještě věřit - nalomení je vážná hranice mezi ještě záchranou a naprostou zkázou. Ještě malý kousek zbývá - a nalomená část odpadne docela, a třtina umírá. Už nikdy nepřinese svůj užitek. Nedoroste tam, kam měla.

Doutnající knot je na tom podobně, je příliš krátký, topí se v rozpuštěném vosku nebo oleji, stačilo by jej nůžkami povytáhnout, trochu vosku odebrat, a svíčka se zase rozhoří. Ale kdo to udělá...? Kdo si toho všimne...? Kdo nám pomůže, když pohasínáme, vydali jsme ze sebe všechno - a topíme se...?

Bratři a sestry, ve Skutcích budeme číst, že Ježíš procházel zemí a uzdravoval všechny ty, kdo byli v moci ďáblů. Představuji si ho, jak jde mezi lidmi - jak jde Boží plantáží - a jediné, co dělá, že si všímá.... Jaké to je, když se prodíráme kukuřičným polem pro svou kukuřici? Nedíváme se napravo nalevo, občas na něco šlápneme, občas něco nalomíme. Ne tak Ježíš. Ježíš jde svou plantáží opatrně, všímá si každého stébla. Každé je totiž jiné - jinak silné, jinak vysoké. Některé měly tak málo světla, že jsou úplně malé a nejsou vidět. Jejich užitek možná nebude takový, protože pro vznik cukru je ve třtině zásadní fotosyntéza, ale jsou tam. I je Ježíš vidí. A tak prochází plantáží - občas něco narovná, něčím zatřeše, ale to, co s námi dělá je, že si nás všímá. A tak jde a jde - až dojde k místu pohromy. A vidí - naprostou spoušť. Nalomená, zohýbaná stébla. Která by zemědělec už dávno vyřal a hodil do ohně. Ne tak Ježíš. Udělá něco, co způsobí, že se ta hranice, o které jsme mluvili - hranice mezi smrtí a dalším životem - nadějí a rezignací - dalším růstem a naprostou zkázou - že se nepřeklopí na tu stranu zmaru. Ježíš způsobí, že nalomená třtina se nedolomí, že hrozící zkáza nenastane, že i přes velmi vážné, smrtelné zranění - bude i toto stéblo či celé místo plantáže - růst dál.

Bratři a sestry, kdo nebo co je nalomenou třtinou - kde je toto místo, hrozící zkázou užitku - kolem nás nebo v našich životech umístěno, ponechme vlastním úvahám. Je-li to okraj společnosti nebo střed církve - je-li to někdo uprostřed naší vlastní rodiny nebo je-li to evropské křesťanství - čemu nebo komu hrozí tak něco velmi vážného - ponechme vlastním úvahám. A aby spasení nebylo lacinou frází, kterou zakončíme každou neděli, oddychneme si, že to za nás Pán Ježíš vlastně všechno zařídí - vezměme si snad k srdci tu jeho chůzi plantáží. To všímání si - kdo je zdravý a vzpřímeně směřuje svým růstem k nebi - kdo neměl to štěstí na dostatek světla a zůstává při zemi - kdo je vážně zraněný, ohnutý k zemi - z koho jakoby se vytrácel život a působí jako dohasínající svíce - všimějme si vážných pokřivení - a pokusme se udělat něco, co napomůže zachránit, pozvednout, napřímit, narovnat.

Píseň, ohlášky, modlitba, poslání

„A Petr se ujal slova: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je Pánem všech. Dobře víte, co se dalo po celém Judsku: Začalo to v Galileji po křtu, který kázal Jan. Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblů, neboť Bůh byl s ním. A my jsme svědky všeho, co činil v zemi judské i v Jeruzalémě. Ale oni ho pověsili na kříž a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu zjevit se – nikoli všemu lidu, nýbrž jen svědkům, které k tomu napřed vyvolil, totiž nám; my jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. A uložil nám, abychom kázali lidu a dosvědčovali, že je to on, koho Bůh ustanovil za soudce živých i mrtvých. Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří.“ Sk 10, 34-43